

Divendres 12 de gener / 19 i 22 hores
Diumenge 14 de gener / 19 hores
Centre Cultural de Granollers

2018

Sessió en col·laboració amb Alliance Française

Ce qui nous lie

(Nuestra vida en la Borgoña)

de Cédric Klapisch

Versió original en francès subtitulada en castellà

Fitxa tècnica

Guió: Santiago Amigorena, Cédric Klapisch / Fotografia:
Alexis Kavrychine / Música: Loïc Dury, Christophe Minck
País: França / Any: 2017 / Durada: 113 minuts

Fitxa artística

Pio Marmai, Ana Girardot, François Civil, Jean-Marc Roulot,
María Valverde, Karidja Toure, Yamée Couture, Florence
Pernel, Eric Caravaca, Jean-Marie Winling, Tewfik Jallab

SINOPSI. Fa deu anys, el Jean va deixar enrere la seva família i la seva Borgonya natal per fer la volta al món. En assabentar-se de la mort imminent del seu pare, el Jean torna a la terra de la seva infància. Allà es retroba amb els seus germans, la Juliette i el Jérémie.

EL DIRECTOR. Cédric Klapisch (Neuilly-sur-Seine, 1961) és un realitzador, actor, productor i guionista francès. A la dècada dels 80, va començar a rodar curtmetratges com *In Transit* o *Ce qui me meut*. Posteriorment, va treballar com a guionista i com a director cinematogràfic. Quan va acabar el batxillerat, va intentar entrar a l'IDHEC (Institut des Hautes Études Cinématographiques, Institut d'Estudis Superiors Cinematogràfics), però va suspendre. Va entrar llavors a estudiar a la Universitat de París III, i després a la Universitat de París VIII a Saint-Denis, on va obtenir la llicenciatura en cinema. Quan tenia 23 anys va anar a la Universitat de Nova York on va continuar els seus estudis cinematogràfics, durant dos anys. Cal destacar entre les seves obres: *Lumière et Compagnie* (1995), *L'auberge espagnole* (Una casa de locos, 2002), *Les poupées russes* (Las muñecas rusas, 2005), *París* (2008), i *Casse-tête chinois* (Nueva vida en Nueva York, 2013).

ENTREVISTA AMB EL DIRECTOR

Després de *Nueva vida en Nueva York*, una pel·lícula urbana rodada a Nova York, per què va voler fer *Nuestra Vida en la Borgoña*, una pel·lícula sobre la terra?

La veritat és que vaig estar a punt de fer aquesta pel·lícula abans de *Nueva vida en Nueva York*. Tenia ganes de fer una pel·lícula sobre el vi des de 2010. Aquell any em vaig posar en contacte amb alguns viticultors que coneixia. Mai havia estat en una verema

i sentia curiositat per veure com era. Em vaig dir, sense saber molt bé per què, que podia ser el tema d'una pel·lícula. I Jean-Marc Roulot em va deixar que fes fotos durant la seva verema. Després em vaig dir que havia d'observar atentament el canvi que experimenten els paisatges amb el pas de les estacions. Durant els sis mesos següents, vaig fer viatges d'anada i tornada a la Borgonya per trobar un arbre; l'arbre ideal que pogués comptar el pas del temps i el cicle de les estacions. Em vaig trobar amb Michel Bau-doin, un fotògraf que coneixia les vinyes de la Borgonya. Va ser ell qui em va ajudar a documentar-me. Al final vam triar 2 cirerers: un a Meursault i un altre a Pommard. Després vam haver de trobar l'enquadrament adequat, el bon objectiu, i l'hora adequada per fotografiar-los. Michel va acceptar el repte i durant un any va anar a fotografiar cada setmana aquests dos arbres i sempre a la mateixa hora... Cada vegada feia una foto i gravava una pel·lícula d'un minut. D'aquesta manera va fer 52 fotos / plànols d'aquests dos arbres al mig de les vinyes. Em va semblar que hi havia material per fer una pel·lícula. El 2011 vaig tornar a la verema, però, a diferència de l'any anterior, estava ennuvolat, havia plogut molt i el raïm no era gens bonic. Vaig comprendre fins a quin punt el món del vi estava lligat als capricis de la meteorologia. Al final, aquest mateix any 2011 vaig decidir rodar *Nueva vida en Nueva York* perquè a Bruno Levy [productor] i a mi ens va semblar que era un bon moment per als actors, gairebé 10 anys després de *Les nines russes*... Tres anys més tard, quan vaig acabar *Nueva vida en Nueva York*, em vaig dir que potser havia de reprendre aquesta pel·lícula sobre el vi. El més curiós és que durant els tres anys que vaig dedicar a *Nueva vida en Nueva York*, va haver-hi calamarsa tots els anys a la Borgonya i les collites es van fer malbé. De fet, no es podria haver fet la pel·lícula durant aquest període.

Què és el vi per a vostè?

No cal anar-se'n per les branques, per a mi, el vi és el meu pare. Em vaig familiaritzar amb el vi gràcies al meu pare que pràcticament només beu Borgonya. Quan vaig començar a beure (als 17 o 18 anys) em feia tastar els seus vins... Així que vaig aprendre'n gràcies a ell. Fins fa poc, ens portava a la Borgonya, a les meves germanes i a mi, per fer tasts als cellers. Era un ritual que tenia lloc una vegada cada dos anys aproximadament... Als 23 anys estava estudiant a Nova York i vaig ser cambrer en un restaurant francès. Érem uns quinze cambrers i em vaig adonar que era l'únic que podia aconsellar un vi. Els cambrers nord-americans em preguntaven: "Però, com t'ho fas per distingir entre un Côte-du-Rhône i un Bordeus?". En aquell moment em vaig adonar que el vi era una cultura... En literatura, tothom sap que cal llegir per conèixer i diferenciar idees i autors. En el vi, cal beure per identificar l'origen i distingir els sabors...

CRÍTICA

Tener la oportunidad de heredar una empresa por parte de tu anciano padre a la hora de su jubilación o fallecimiento, normalmente la muerte, pues incluso después del retiro suelen meter mano como si aún fuesen los jefes, tiene tanto de lotería como de condena. Si queda algo que no sea más que liquidar para saldar deudas, es que el negocio ha ido bien. Y si ha sido así, solo queda mantener el listón o cagarla. En definitiva, ínfimo margen para el triunfo. No son pocas las situaciones reales de pequeñas y medianas empresas en tal tesitura, y el francés Cédric Klapisch ha sabido acudir a una tipología que dice tanto de su país como de su propio cine, a menudo apegado al conflicto de las proles desde su primer gran éxito: *Como en las mejores familias* (1996). Es *Nuestra vida en la Borgoña*, drama con apuntes de comedia, centrado en una empresa vinícola, que consigue transmitir con notable veracidad los dos aspectos esenciales de su relato: el habitual conflicto entre hermanos los que se quedaron y el que se fue, los que arrimaron el hombro y el que quiso ver mundo, cada uno de ellos con estilos, sensibilidades y caracteres opuestos y la influencia del paisaje y de la tierra en las vidas de sus habitantes, con una celebración del vino, de la vendimia y del acto de procrear desde la uva de extraordinario gusto y respeto por lo que se está contando. Klapisch, que después de la magnífica *Como en las mejores familias*, escrita por los excelsos Agnès Jaoui y Jean-Pierre Bacri, se había desfondado un tanto durante más de una década con la trilogía juvenil *Una casa de locos*, *Las muñecas rusas* y *Nueva vida en Nueva York*, ha reencontrado en el argentino afincado en Francia Santiago Amigorena un excelente coescritor, en su segunda colaboración. Amigorena, director de la tan desconocida como insólita *Algunos días en septiembre* (2007), y que ya había escrito para Klapisch *Ni a favor ni en contra (sino todo lo contrario)*, aporta calidez, nervio y un punto de literatura a los diálogos de *Nuestra vida en la Borgoña*, que únicamente decae en su parte central cuando, agobiada por los excesivos interludios musicales de Klapisch y por una serie de secuencias cortas y agradables pero sin carga de profundidad, parece resbalar en su narrativa. Sin embargo, llegada su parte final, recupera el valor de sus subtextos, principalmente el choque entre el método y la intuición, y acaba alcanzando lo que se proponía: el retrato de cómo cada día puede ser siempre nuevo o el mismo, dependiendo de la dignidad interior. *Javier Ocaña / El País*

PROPERES SESSIONS

19 i 21 de gener: The Zookeeper's Wife (La casa de la esperanza, 2017), de Niki Caro

26 i 28 de gener: Un hombre llamado Ove (2015), de Hannes Holm

Dimarts Singlars. 23 de gener: Jules et Jim (1961), de François Truffaut

Associació Cultural Granollers

Roger de Flor, 33, 2n 2a
08401 Granollers
T 93 861 55 98
secretaria@acgranollers.cat

www.acgranollers.cat
@ACGranollers
AC Granollers
@acgranollers

AMB EL PATROCINI DE

EN CONVENI AMB

Ajuntament de Granollers

Centre Cultural de Granollers